

BLÁZNOVO JEVIŠTĚ

Tereza Hrušková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Tereza Hrušková</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2019)</u>	<u>001000</u>

O kniže

Bláznovo jeviště je sbírka básní, které nepojí téměř nic, a přesto mají mnohé společné. Vznikala v pro mně velmi těžkém období a i to se v ní, kromě mé bláznivé osobnosti extrovertně introvertního snílka odráží. Nečekejte však jednotné téma ani styl, protože v různorodosti je krása, ale i jednota a to přesně tuto sbírku vystihuje. A proč právě Bláznovo jeviště? Jeviště je místo, kde herci hrají svou roli, představují postavu a její charakter a stejně tak i my v každodenním životě hrajeme své role a v různých prostředích střídáme charaktery. V Bláznově jevišti tuto masku odkládám a odkrývám svou pravou tvář. Nechávám Vás nahlédnout do světa své fantazie plné filozofování a možná podivných pohledů na svět. Třeba se s některými myšlenkami ztotožníte a třeba ne. Možná zde mluvím k prázdnému hledišti a možná ne. Kdo ví...

„K poezii vždy patří trošku bláznovství.“

Heinrich Heine

Obsah

BLÁZNOVO JEVIŠTĚ.....	1
O knihe.....	2
Obsah.....	3
Bláznovo jeviště.....	4
Chtít.....	5
Lampa.....	6
Fantazie.....	7
Měla bych.....	8
Jsem.....	9
Ledová pláň.....	10
Nový svět.....	11
V.....	12
Katedrála marnosti.....	13
Život.....	14
Až tam.....	15
Padáme, žijeme, běžíme.....	16
Šli.....	17
Literární postava.....	18
Víra.....	19
Sen.....	20
Smysl v nesmyslu.....	21
Tma.....	22
Letí.....	23
Pád.....	24
Je čas.....	25
Duše.....	26
Bludy.....	27
Růže.....	28
Sám sebou.....	29
Reklamace.....	30
Za obzor.....	31
Vrána.....	32
Svět beznaděje.....	33
Mistři.....	34
Sama.....	35
Za nocí.....	36
Cykličnost.....	37
Stratená strela.....	38
Kohout tuberák.....	39

Bláznovo jeviště

Za nocí denních,
kdy myš hrocha spolkla,
za dnů temných,
kdy oblaka jsou z rašeliny,
tehdy se uličkou smíchem dlážděnou,
v plášti z hanby a čepicí do čela staženou,
tehdy se k domovu svému ubírám.

Vidím a slyším, co jiní nemohou,
žiji v zemi za těžkou oponou,
a kdo se za ní jen nahlédnout pokusí,
jen prázdné jeviště s podlahou z kašmíru,
které si plete svou šálu na míru,
na něj se podívá a možná promluví,
odvážlivec zadoufá, že brzy se probudí,
ale já se nebojím, jen tam se umím smát,
na jevišti kde už nemusím si na nic hrát.

Chtít

Chtěla bych říci, že venku sněží,
však nesněží již více.

Chtěla bych žít tak, jak jsem žila,
však od života čekám více.

Chtěla bych mnoho věcí,
však v přáních si protirečím.
Chtěla bych, však kdo to splní?
Nikdo a to o mnohém svědčí.

Lampa

Ve světle oranžové lampy,
zavřená v pokoji bez oken,
dívám se skrz dřevěné stěny,
na louku s horským potokem.

Ve světle lampy pouliční,
v města chaosu ztracená,
vzpomínám na tu překrásnou louku,
teď zdá se mi tak vzdálená.

Ve světle lampy, která zhasla,
ve své duši jsem plamen našla,
napálím od něj louči osudu,
aby mou naději do světa roznesla.

Fantazie

V zemi fantazie,
kde se vše se vším mísí,
v zemi za horou utopie,
kde láska roste jako kvítí,
a ostny má půl metru dlouhé,
aby jí dosáhl jen připravený pár,
tam v zemi za kaluží,
už nikdy nebudeš sám.

Měla bych

Měla bych číst odbornou četbu,
místo toho do mobilu koukám.

Raději než tady v metru,
byla bych teď na horských loukách.

Měla bych dělat spoustu věcí,
ale jen málo kdo se ptá, co chci.

Žiji život podle normy,
a ze strachu neplním si své sny.

Jsem

Jsem a budu,
i když nejsem nic.

Žiji i zemřu,
i když nebude se mi chtít.

Projdu labyrintem bytí,
i když ztratím se nastokrát.

Prožiji mnohokrát svou smyčku,
i když povědomé bude se mi vše zdát.

A nezastavím se před ničím,
tenhle život mi patří.

A nevzdám se svých nadějí,
ani až budeme oba staří.

Budu celý život žít tak jak se patří.

Ledová pláň

Lišky v pustinách, v zemi věčného sněhu,
na ledových pláních honí svůj stín.
V té zemi daleké, kde mráz vládne všemu,
se po hladinách jezer rozlévá tvůj splín.

A za nocí dlouhých, v pustinách tvého stesku,
kdy oblohu protne polární zář.
Na hřbetech hor s vysokým štítem,
se ve větru třepetá tvé naděje plášť.

Nový svět

Větve stromů podpírají světa tíhu,
nebe padá a pozbývá svou sílu,
každý kdo vzhůru hledí,
zkázu nás všech zří,
v očích se zrcadlí strach z nebytí.

I naděje si však v duši místo najde,
že až to skončí,
jiný svět jak fénix povstane,
a nová generace bude zde šťastně žít,
snad z našich chyb stihnou se poučit.

V

Vítr hrál na struny nočního jasu,
melodii tmy a prázdnoty.

Ulicí světla,
procházel stín do půl pasu.
Tam v zemi z hradeb samoty.

Silnice dláždily výkřiky vzteku,
slzy skrápěly tu pustou zem.

Na poušti citů,
jak osud v pasti jatý,
se třepetal a třpytil včerejší den.

Katedrála marnosti

Ta, již máme v duši ukrytou,
marno hledat ji na placce té, Zemi.

Ta, jejíž věže nesou tíhu slov,
a v níž marnost je nezměrné ceny.

Ta, jež k mračnům myšlenek,
vzpíná se mohutnými zdmi.

Tam v katedrále marnosti,
tajně skrývám své sny.

Život

Je svět a pak jsme my,
je sen a pak jsou dny,
jsou naděje a pak jsou víry,
jsou tradice a poutníci, jež dojdou k cíli.

A já jsem mezi tím,
když je čas k zemi padnu,
když už není, zase vstanu
a přitom ztrácím cit,
pro vše lidské co měla jsem žít.

Až tam

Ve skrytu lesů,
v době kdy světu vládly.

Ve stínu hor,
bosá jen já, ne ty.

Šla bych až za obzor,
v dobách kdy brány osudu ještě stály.

Běžela bych na okraj,
až tam kde nekonečno končí.

Kráčela bych pustinou,
nekonečnou pouští.

Až tam kde bych našla,
to co již dlouho mne souží.

Padáme, žijeme, běžíme

Jako paprsek,
jako list z jabloně,
padáme,
padáme,
do propasti světla.

Bolest tu,
radost tam,
žijeme,
žijeme,
v naději temna.

Svítá na západě,
stmívá se na východě,
a my běžíme,
běžíme,
 pryč od reality světa.

Šli

Šli jsme, šli,
pěkně vedle sebe,
a svět svá záda nahrbil.

Šli jsme, šli,
a šlo se nám celkem pěkně,
než obloha spadla do hlubin.

Literární postava

Byla jsem tu,
a už tu nejsem,
žila jsem tu,
prozřela jsem,
byla jsem řev,
teď jsem píseň,
napsala se,
smazal mne sen.

Autor, jež je mým Bohem,
stvořil mne,
pod pseudonymem,
a pak zmačkal,
jako papír,
vyhodil mne,
už nejsem tady...

Víra

Svět tiše tiskne moje dlaně,
 mozolů si nevšímá,
proč všímá by si také,
když způsobil je sám.

Anděl z oblohy se dívá,
 anebo také ne,
a démon tvořen z pýchy,
by povstati chtěl jen.

Umožněme bůžkům,
aby se světa zmocnili,
a sledujme tu různost,
 již jsme stvořili.

Proč skrývat svoje nadání,
 nač tajit svoji víru,
ať pohanem či křesťanem,
 žijme spolu v míru.

Sen

Tak a je to tady,
zas noc se nebem plouží,
tak a je to tady,
zas nechce se mi spát.

Přemýšlím o věcech,
jež dlouho lidstvo souží,
a řešení tu hledám,
v noci temnotách.

Jak rybář na měsíci,
myšlenky své chytám,
a vzápětí zas pouštím,
odplouvat nechávám.

Sen už číhá v houští,
za keřem tamaryšku,
a já se mu konečně,
s klidem poddávám.

Smysl v nesmyslu

Hledám smysl v tomhle bytí,

hledám smysl v sobě.

Leč nic stále nenacházím,

má duše ztrácí se v temnotě.

Zda je smysl na tom světě v bytí anebo nebytí,

to zjistím jen tak, můj drahý, že odejdu od lidí.

Od lidí a od moderny daleko do lesů těch,

kde mé srdce bude cítit radost, ale i zármutek.

Tma

Je tma,

ale koho to zajímá?

Necht' stane se to, co světlem se mylně nazývá.

Kdysi to jeden mocný muž vytvořil,

teď jsem tu já, abych to pokořil.

Jen tma dokáže prozářit co ve mně je,

jen tma a ne žádná naděje.

A světlo?

Co s ním jako dělat mám?

Jen ono ví, jak mocná je tma,

můj pán.

Letí

Letí,
ale jako čas by se zastavil,
letí,
ale jako svět by nás vytlačil.
Ven.

Ven do neznáma,
do nekonečna světů,
tam kam časně z rána,
jen hvězdy znají cestu.

Letí,
a křídly tiše mává,
letí,
však na místa nám neznámá.

Kam asi doletí?
Snad daleko od lidí,
tam kde není hluku, zbraní,
tam kde je příroda svou paní.

...a tak letí...

Pád

Sedím,
ale jako bych stála.

Stojím,
ale jako bych vlála,
ve větru.

Letím,
ale jako bych spadla,
dolů,
hluboko dolů.

Svět se mi točí,
srdce mi tluče,
oči mne pálí,
tělo mám ztuhlé.

Sedím, stojím, letím...
padám.

Do hloubek propastí padám,
ze světa do světa padám,
tiše a hlasitě,
padám,
prostě padám...

Je čas

V zimě se vločky k zemi snáší,
je čas, kdy housle hrají valčík,
a cesta zdobena je střípky spadlých hvězd,
v dáli temně hučí jez.

Píseň větru údolím se nese,
každý tvor lesní zimou se třese,
je čas sněhu a zavátých strání,
je čas stop končících v prostřed bílých plání.

A vítr hučí a třese větvovím,
šťastný je ten kdo našel krovu stín,
a housle tiše hrají menuet,
sněhulák s mrkví svírá amulet.

Duše

Je čas,
déšť na okno mi buší,
je čas,
jak prázdno mám teď v duši,
a přesto plná se mi zdá,
i nezdá,
co já vím, zdá vůbec nějakou mám,
a i kdybych měla,
kolik by v ní bylo místa?
Byla by čistá?
Či děravá či slizká?
Asi to druhé jak se znám,
tak nezbývá než doufat,
doufat, přát si a hlasitě se smát,
není se přeci vůbec čeho bát.

...hlavně hlasitě si zpívat a smát.

Bludy

Celý život trpím bludy,
že jsem jenom částice.
Částice co létá světem,
nevidí a není světlem,
částice co přežívá,
jen když se nikdo nedívá.

Jsou to bludy nebo pravda?

A koho to zajímá?
mne ne a tak žiju v bludu,
a svět se za mnou zavírá.

Růže

Ve svém těle z plátků růže,
cítím jenom bolest,
trny rostou místo kůže,
místo nohou stonek.

Každý krok je utrpení,
trny místo maček mám,
po ledu teď nekloužu se,
avšak tělo jak fakír mám.

Proč mám tělo samý osten,
proč mne hlava bolí,
kdo ví, avšak to vám řeknu,
na kompost se hodím.

A to bych tak k praktičnosti na závěr vám řekla,
není snadné býti růží, radši lilií bych byla.

Sám sebou

Bud' sám sebou,
to se lehko řekne,
však splň to, když nevíš kým jsi.

Bud' sám sebou,
a svět si ti k nohám klekne,
však splň to, když nevíš kým chceš být.

Bud' sám sebou,
hlavně nic nepředstírej,
však splň to, když neznáš hranice své lži.

Tak bud' sám sebou,
a na svět se tiše dívej.

...

Očima, které do vínku ti dal,
ten kdo identitu tvou ti vzal.

Reklamace

Stížnost na život bych teď psát chtěla,
reklamaci, života za nějž nechci náhrady,
spíš vrátit zpátky ten čas co jsem promarnila,
žitím.

Reklamaci všech nesplněných přání,
reklamaci všech nenajitých cest,
reklamaci všeho co mělo se stát jinak,
reklamaci všeho co nejde vrátit zpět.

Však komu poslat mám ten sloh, co píšu?

Snad Bohu?

Ne vždyť já jsem ateistou.

Či možná agnostik?

Do láhve ho vložím a pošlu po moři,

však on se jednou v zálivu vynoří,

a možná,

budu-li mít štěstí,

svého adresáta najde,

či upadne v zapomnění.

Za obzor

Dálka je smutným cílem všech snů,
dálka je místem všech mých snů,
dálka je tím co vždycky se mi vzdálí,
když už si myslím, že na ní dosáhnu.

Obzor je tam,
kam vždy se dojít snažím,
vyprahlá žízní,
zdrčená únavou,
je to však místo,
kam nikdy nedorazím,
však víra je silná,
tak prosím při mně stůj.

Vrána

Ten výjev se mi stále vkrádá,
do mysli vždy časně z rána,
a tak pozdě na večer.

Je to jedna černá vrána,
letí nocí do neznáma,
v šeru noci skrývá sen.

Do tmy noci si ta vrána,
každý večer sama kráká,
melodie pro kvartet.

A tahleta noční vrána,
co do mysli se mi vkrádá,
je můj vnitřní temný stesk.

Svět beznaděje

Stmívá se,
nad světem kde naděje kvete,
však svítá,
nad světem beznaděje,
nad světem v němž teď žiji,
nad světem kde jsem chvíli,
Bohem a chvíli bídným červem,
nediv se,
v příštím okamžiku zde již nejsem,
jsem jen stínem,
který vítr zavane sem,
ale já už nejsem...
...zmizela jsem...sem...

Mistři

Obdivuji staré mistry,
muže štětců, palety,
ty, jež tahy pevnou rukou,
vykreslili století.

Vzepřeli se tamní době,
vzepřeli se slohům svým,
a tím vlastně utvořili,
to co je dnes uměním.

Sama

Jsem sama,
a přesto nejsem,
jsem s lidmi,
a přesto vše jsem,
sama...

Jsem závoj,
jež do mlh halí svět,
jsem slunce,
jež po noci přináší den,
těm co jsou sami...

Ať už budu čímkoliv,
ať se budu snažit či nikoliv,
houfem lidí se obklopit,
vždy budu sama...

Protože jsem jen vada,
na bezchybné tváři světa,
ta, která odstranit se nedá,
a tak zůstanu do skonání světa,
sama... prostě na věky věků sama...

Za nocí

Za nocí kdy smutno mi je,
večer když k spánku ulehám,
za oknem, v zahradě beznaděje,
světla naděje ubývá.

Cykličnosť

Žijeme v cyklech,

i tak se vše mění.

Žijeme v kruhu,

smyčky časové.

Žijeme v cykloch,

aj tak sa všetko mení.

Žijeme v kruhu,

slučky časovej.

Žijeme tak jak přijde nám to správné,

a měníme svůj svět.

Žijeme tak jak káže naše víra,

co ztraceno je,

našlo jiný břeh.

Žijeme tak ako príde nám to správne,

a meníme svoj svet.

Žijeme tak ako káže naša viera,

čo stratené je,

našlo iný breh.

Stratená strela

Zablúdila strela,
stratila sa do nenávratna,
ona asi chcela,
urobiť dieru do môjho tela.

Zablúdila asi,
v labyrinte mojej duše,
ako sa odtiaľ dostať,
v tom jej nik nepomôže.

Kohout tuberák

Seděl vždy stranou,
a chraplavě kokrhal,
tuberkulózu měl chudák,
plíce málem si vykašlal.

Slepice se ho bály,
však kdo by se jim divil,
na pekáč, ale nešel,
co kdyby to farmář chytil?

A tak si dlouho žil,
ten kohout tuberák,
však stáří by jistě se nedožil,
kdyby zjistilo se, že to jen předstíral.